

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) konaním a postupom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Csp 25/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“) a konaním a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 28/2018 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde 13. februára 2017 určovaciu žalobu o spotrebiteľskom úvere. V napadnutom konaní rozhodol okresný súd rozsudkom 6. októbra 2017 tak, že žalobu zamietol. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Okresný súd postúpil odvolanie a spisový materiál 1. februára 2018 krajskému súdu.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že pre nehospodárnosť, neefektívnosť, nesústreďenosť a z dôvodu extrémnej dĺžky súdneho konania vedeného pred okresným súdom a následne krajským súdom sú jeho označené práva „... toho času porušované zo strany“ okresného súdu a krajského súdu, keďže tento spor sa vedie už 3 roky a 8 mesiacov („... ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti“), čo je s ohľadom na celkovú dĺžku konania podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) „zjavne ústavne non-konformné.“. Sťažovateľ nesústreďenosť a «nekoordinovanosť porušovateľov vidí... najmä v tom, že po 3 rokoch a 8 mesiacoch nie je namietané konanie

stále ukončené nakoľko porušovateľ 1 postúpil spis na rozhodnutie o odvolaní až 4 mesiace po vydaní rozsudku... a to dňa 01.02.2018. Porušovateľ 2 ako odvolací orgán napriek tomu, že má k dispozícii všetky potrebné podklady k rozhodnutiu, tak neurobil ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti už 2 roky a 8 mesiacov, čo je podľa názoru sťažovateľa hrubé porušenie jeho základného práva na súdnu a inú ochranu najmä práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov.

... V danom prípade sťažovateľ nevytýka konajúcemu súdu prvej inštancie, že by v predmetnej veci bol absolútne nečinný, ale vytýka súdu prvej inštancie, že jeho doterajšie úkony nemožno považovať za dostatočne efektívne a účinné, keďže sa sťažovateľ ani po viac ako 3 rokoch a 8 mesiacoch vedenia konania „nedočkala“ absolútneho skončenia namietaného konania najmä s poukazom na skutočnosť, že porušovateľ 2 je vo veci od 01.02.2018 absolútne nečinný.».

4. Podľa sťažovateľa mali všeobecné súdy dostatok času, aby vec bola už v súčasnosti právoplatne skončená, aj s rozhodnutím o trovách konania. Sťažovateľ je presvedčený, že ústavnému súdu dostatočným spôsobom preukázal, že okresný súd a krajský súd svojím konaním a postupom prispeli a stále prispievajú k zbytočným prietahom, čím dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré mu zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 charty. V ústavnej sťažnosti zároveň sťažovateľ poukazuje na rozsiahlu judikatúru ústavného súdu a ESLP týkajúcu sa zbytočných prietahov v konaní.

5. Podľa sťažovateľa ústavný súd má právomoc rozhodnúť o jeho ústavnej sťažnosti, a to aj napriek tomu, že nepodal sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá v zmysle judikatúry ESLP nie je účinným právnym prostriedkom nápravy.

6. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, konaním a postupom Okresného súdu Považská Bystrica v súdnom konaní vedenom pod spis. zn. 3Csp/25/2017 porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, konaním a postupom Krajského súdu v Trenčíne v súdnom konaní vedenom pod spis. zn. 17Co/28/2018 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu v Trenčíne, aby v konaní vedenom pod spis. zn. 17Co/28/2018 konal bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- EUR, ktoré je Okresný súd Považská Bystrica povinný uhradiť sťažovateľovi do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.500,- EUR, ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný uhradiť sťažovateľovi do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Považská Bystrica a Krajský súd v Trenčíne sú povinní nahradiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, a to vo výške 900,58 EUR na bankový účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

13. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Predmetom preskúmania konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa je opodstatnenosť argumentácie, ktorou sťažovateľ odôvodňuje porušenie práv zaručených ústavou, listinou, dohovorom a chartou v časti týkajúcej sa prerokovania veci bez zbytočných prietáhov, resp. prejednaná záležitosť v primeranej lehote, a to v kontexte s neefektívnou činnosťou okresného súdu v napadnutom konaní, v ktorom vystupuje v procesnom postavení žalobcu, a nečinnosťou krajského súdu v namietanom konaní.

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich

namietané porušenie možno preskúmať spoločne (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

16. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017).

17. Ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05, IV. ÚS 637/2013, II. ÚS 518/2014, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nedochádzalo k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (napr. II. ÚS 55/02, IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018). Tento právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

18. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 375/08). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými

priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej s'ťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú s'ťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

19. Pri s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. II. ÚS 93/03, III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 455/2014, IV. ÚS 201/2018, I. ÚS 210/2018), prípadne ak argumenty v s'ťažnosti s'ťažovateľa nepreukázali v čase podania s'ťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola s'ťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015). Dôvodom na odmietnutie ústavnej s'ťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

20. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru ESĽP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69; Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

21. V súvislosti so sťažovateľom namietanými priet'ahmi v postupe okresného súdu považuje ústavný súd za preukázané, že v napadnutom konaní rozhodol okresný súd rozsudkom do ôsmich mesiacoch od podania žaloby. Po podaní odvolania okresný súd bezprostredne po zabezpečení vyjadrenia protistrany postúpil spis krajskému súdu. Ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní sa nevyznačuje priet'ahmi takej intenzity, ktoré by zakladali možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, a preto túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Argumenty sťažovateľa uvedené v ústavnej sťažnosti tiež nasvedčujú, že sťažovateľ namieta nečinnosť krajského súdu spočívajúcu v tom, že zo strany krajského súdu nebol iniciovaný žiaden procesný úkon, ústavný súd dáva do pozornosti, že krajský súd vo veci koná ako súd odvolací, úlohou ktorého je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto krajský súd spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 378 a nasl. Civilného sporového poriadku), ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 385 Civilného sporového poriadku). To však (aj vzhľadom na predmet konania) nevyhnutne neznamená, že odvolací súd sa vecou dosiaľ nezaoberal.

23. V súvislosti s namietaným konaním krajského súdu, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti a skutočností zistených ústavným súdom dopytom na odvolacom súde, ústavný súd zistil, že vec bola krajskému súdu postúpená okresným súdom 1. februára 2018. O odvolaní rozhodol krajský súd rozhodnutím z 27. augusta 2020 a spis bol vrátený okresnému súdu 29. septembra 2020, teda pred podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľom.

24. Význam samotného konania a jeho výsledok je nepochybne pre sťažovateľa dôležitý a ústavný súd v žiadnom prípade nemá v úmysle tento význam zľahčovať. Vnímajúc však celkovú dĺžku namietaného konania pred krajským súdom, ústavný súd

konštatuje, že dĺžka tohto posudzovaného obdobia, ktorá sa predĺžila aj v dôsledku mimoriadnej pandemickej situácie na území Slovenskej republiky, nie je neúnosná.

Prístup ústavného súdu nie je špecifickým ani z komparatívneho pohľadu, zohľadňujúc najmä judikatúru ESLP. Medzi mnohými možno poukázať na viaceré rozhodnutia ESLP, v zmysle ktorých ESLP v súvislosti s právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s ohľadom na ojedinelú nečinnosť súdu členského štátu a charakter súdneho konania toleroval napr. 20 mesiacov nečinnosti odvolacieho súdu, kým rozhodol o odvolaní sťažovateľa (pozri *Cesarini v. Taliansko*, č. 11892/85, rozhodnutie ESLP z 12. 10. 1992, body 20 – 21), alebo 28 mesiacov trvajúce obdobie nečinnosti súdu (od podania žaloby do výzvy súdu na jej doplnenie) v rámci civilného konania (pozri *Dostál v. Česká republika*, č. 52859/99, rozhodnutie ESLP z 25. 5. 2004, body 192 – 193).

25. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadal predovšetkým na celkovú dobu trvania posudzovaného konania (3 roky a 8 mesiacov), ktorú aj s ohľadom na judikatúru ESLP nehodnotí ako spôsobilú bez ďalšieho viesť k záveru o jej neprimeranosti. Do úvahy ústavný súd zobral aj predmet sporu, ktorý aj keď je pre samotného sťažovateľa nepochybne dôležitý, nepatrí do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný prístup (ako je to napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých).

26. Ústavný súd preto nevyhodnotil doterajšiu dĺžku (napadnutého konania pred okresným súdom a namietaného konania pred krajským súdom) za nezlučiteľnú so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu a krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka napadnutého konania nesignalizuje nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv.

27. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa namietaného konania krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v priebehu napadnutého konania aktívne využíval svoje práva vyplývajúce preňho z procesného postavenia strany sporu (podanie odvolania proti meritórnemu rozsudku), na druhej strane však – hoci len fakultatívne – nevyužil žiadnu zo zákonných možností (napr. sťažnosť na priet'ahy predsedovi súdu), ktorou mohol ovplyvniť dĺžku namietaného konania pozitívnym spôsobom.

III.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 47 charty

29. Podľa čl. 51 ods. 1 charty (rozsah pôsobnosti) ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Európskej únie a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Európskej únie, ktoré boli na ňu prenesené zmluvami.

30. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (porov. napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. júna 2016 vo veci C-205/2015, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilemu Tomovi, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, body 23 a 24, ECLI:EU:C:2016:499). Z obsahu ústavnej sťažnosti ani z príloh k nej priložených podľa názoru ústavného súdu nevyplývajú žiadne dôvody na záver, že by okresný súd vo veci sťažovateľa aplikoval právo Európskej únie.

31. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu